

Marnix Peeters

OOGJE
*Het kleine
meisje uit de
Lange Tafelstraat*

ROMAN

Marnix Peeters

Oogje. Het kleine meisje
uit de Lange Tafelstraat

Roman

.....

Weet je dat iemand die sterft een puntneus krijgt? Wist je dat?

Ik zou het je niet vertellen als het niet waar was. Ik zou je níets vertellen als het niet echt gebeurd was. Geloof mij. Over Oogje. Ik heb haar leren kennen bij het Huis van Vertier en ik heb haar geholpen met het vinden van haar vader, al schoot er van die man niet veel meer over. Nu wonen wij in het bos. Wat er in de tussentijd gebeurd is, dat grenst aan het onbeschrijfelijke, al zal ik mijn best doen om het goed te vertellen. Ik ben niet zo'n verteller, ik ben meer een vechter. Ik zie je staan en voor je het weet heb je een klapneus waar je over twintig jaar nog aan terugdenkt, telkens als het weer verandert. Als dat beentje gebroken is, blijft dat je leven lang zingen, en geen mooi lied.

Ik schrijf dit zittend aan mijn zelfgemaakte tafel in de hout-hakkershut. Ze zit vol nerven en spleten, dat schrijft lastig. Het kan zijn dat er eens een woord scheef staat. Nu de spoken weg zijn en iedereen zijn zeg tegen mij heeft kunnen doen, is alles iet of wat opnieuw normaal geworden. Eens in de vier-vijf weken kom ik het bos uit. Je moet een dag kiezen, snel je slag slaan en rap verdwijnen. Oogje was daar niet voor. 'Je kunt niet zomaar in een bos gaan wonen,' zei ze.

'Natuurlijk wel,' zei ik. 'Vroeger woonden alle mensen in een bos. Of toch veel. Je moet gewoon een goede plek uitkiezen. In de buurt van water. Je kunt niet zonder water.'

'Goed dan,' zei Oogje. 'Water snater.'

Ze valt zo gemakkelijk omver te lullen. En ze rijmt de hele tijd – soms wordt dat irritant. Blijf uit haar buurt als je slecht geslapen hebt of als er iets op je lever ligt.

Als ik het nu niet opschrijf, is het weg. Dat is riskant. Stel dat ze ons vinden en zeggen: leg dit maar eens uit, kerel, en je

staat met je mond vol tanden? Je begint over doctor Rhein-stein (deel 4 van het logboek) en dan over Kenny Reetliker (deel 6) en je slaat die twee verhalen door elkaar, en voor je het weet ben je vergeten te vertellen over de verkrachting (deel 2) en maak je jezelf wel héél verdacht want jíj was wel naar dat kind op zoek, en met welke middelen dan nog. Nee, ik zeg: kijk, heren, dit is wat er gebeurd is, het staat geschreven en er valt niet aan te twifelen. Punt. Beertje De Winter van de haak. Ga maar alles na, ze zullen het je van naaldje tot draadje bevestigen, behalve degenen die het niet hebben overleefd. Zo zijn er wel een paar maar hey: je kunt geen omelet bakken zonder eieren te breken. En geloof mij: er zijn wel wat omeletten gebakken de laatste tijd.

Als je sterft krijg je dus een puntneus. Dat komt doordat de bloedcirculatie slechter wordt en dan zakt je gezicht in, te beginnen rond de neus. Dan begin je te zuchten. Eigenlijk naar adem te happen, maar doordat je krachteloos bent, lijkt dat op zuchten. Je krijgt blauwe vlekken, vooral op handen en voeten. Er zijn plaatsen waar het bloed al begint te stollen, omdat het hart niet hard genoeg meer pompt. De meeste mensen krijgen het koud én beginnen tegelijkertijd te zweeten. Ze krijgen een glazige blik, ze kijken recht door je heen, ze lijken niets meer te verstaan. Spookachtig is dat. Als het heel lang duurt, kan het zijn dat er organismen uit de darm in het bloed terechtkomen, waardoor je al begint te ontbinden. Bij leven. Dat kan rap gaan: dat je dus al zienderogen rot, met alle gas en geur erbij, terwijl er nog mensen volop afscheid van je aan het nemen zijn. Vaarwel goede reis vader-tje, nou wat een reuk.

Je moet de mooie dingen onthouden, zeggen ze dan.

Dokter Pauwels (deel 8 van het logboek) heeft mij dat uitgelegd, dat is de dokter die Oogje heeft verzorgd na haar verblijf, al is dat een veel te proper woord, bij de Zusters van de Eeuwigdurende Aanbidding van het Heilig Sacrament des

Altaars (deel 7 van het logboek), en bij wie wij daarna even mochten logeren, bij dokter Pauwels dus, in de jongenskamer, ofschoon hij nooit een zoon heeft gehad. Het is het gebaar dat telt, vond hij. Hij had wel een zaaltje waarin mensen stierven. Palliatieve geneeskunde was zijn specialisatie. Veel meer dan ze allemaal nauwgezet in het oog houden tijdens de laatste dagen van hun verblijf op aarde deed hij niet. Af en toe wat van zijn zalf, een pil of een inspuiting, als ze nog aders hadden. Sommigen hadden armen als bezemstelen. Zo dun als een duim. Dokter Pauwels heeft me zijn boek gegeven, het leest als een trein, *Inleiding tot de dood* heet het. Steengoed.

Dat was een leerrijke tijd. Allemaal nieuwe dingen, nieuwe indrukken, nieuwe mensen. Ik zal er later over vertellen. En over al die anderen, van wie er dus velen al morsdood zijn, niet zelden door mijn toedoen. Maar áltijd om Oogjes bestwil – dat kind heeft werkelijk meer dan genoeg meegemaakt. Het is gewoon zo dat mensen graag sollen met iemand van wie ze denken: die is niet helemaal mee. Dan heb je mij tegen.

.....

Eerst redde ik haar uit de klauwen van de gestoorde en seniele directeur Fred Trompet, die zijn naam aan het Huis van Vertier had gegeven.

Er bleef al niet veel meer over van dat Huis toen ik erbij kwam. Er was Wilhelm Weiss, die wij Leider Weiss moesten noemen en die niet uitblonk in intelligentie, noch in bescheidenheid, noch in andere zaken, in niets eigenlijk als ik erover nadenk, en zijn vrouw Madeleine, in wier hersenpan ook niet veel licht brandde, en die een nummer aan de trapeze deed waar weinig aan te zien was. Madeleine Weiss had hoogtevrees.

En er was Georg, de oude Griek die de paljas speelde en wiens aangezicht er door het jarenlange schminken dof en krijtwit uitzag. Hij had groene wallen onder zijn ogen en zijn mondhoeken hingen triest naar beneden en doordat hij veel dronk had hij ook na de werkuren een rode neus.

De sukkel komt amper in het verhaal voor, ik zeg het maar.

Dan waren er de dieren. Een oude leeuw, Keizer. En Mike, de mechelaar van directeur Trompet die de maag van zijn baas heeft opgegeten nadat ik hem vol in de buik had geschoten. Smek-smak, lauwe volle maag. Brave hond was dat. En er was Billy de wallaby. Je kunt in een Huis van Vertier weinig aan met een wallaby, geloof mij. Zeker niet met Billy. Die was dom. Leider Weiss stuurde hem de ring in, riep: uw applaus voor de formidabele Billy de wallaby! Billy hupte wat in het rond, waarna het handgeklap snel verminderde en de mensen begonnen te morren, en dan gaf Leider Weiss Billy een trap onder de kont en stuurde hem terug de coulissen in, roepend: zulk een stomme wallaby heb je van je hele leven nog niet gezien!

Je kunt veel hopen, maar de mensen zijn niet achterlijk. Het is veel in één keer, ik weet het, maar je mag niet liegen en eigenlijk is weglaten ook een soort van liegen. Straks wordt alles duidelijk.

Billy leerde met de Zündapp rijden. En later leerde hij drinken – bier drinken. Dat maakt veel kapot. Drank, werkelijk (deel 9 van het logboek). Maar ik mag niet te veel op de zaken vooruitlopen. Ik ken mijn eigen kracht niet. Ik ben beresterk. Ik vel een volwassen man als het moet, hoewel ik een jongen ben en ik er allesbehalve indrukwekkend uitzie.

Mensen schrikken daarvan. Ze wijzen en ze zeggen spottend: daar, Beertje De Winter, díé wil je niet kwaad krijgen, haha! En voor ze het weten zijn ze een oog kwijt. Ik ben sterk én leep én ik heb macht van hogerhand, van de engelen en de heiligen. Ik sta voor je en dan sta ik achter je, en je had niks in de gaten. Door je benen. Lachen. Maar je bent er wel geweest, geloof mij. Potdood uit met de pret.

***Oogje. Het kleine meisje uit de Lange Tafelstraat
verschijnt op 1 september 2020.***

*Koop het boek in de boekhandel of bestel het via
<https://bit.ly/oogje>*

© 2020, Marnix Peeters. Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

arbeiderspers.nl - marnixpeeters.be

‘Er wordt moord en brand geschreeuwd als mensen in een impuls een hond kopen die ze een maand later aan een boom vastbinden en de wijk nemen, maar niemand vindt het verwerpelijk als men zonder nadenken aan kinderen begint’

De tiende van Peeters

In *Oogje*. Het kleine meisje uit de Lange Tafelstraat rekenen twee pubers even geestdriftig als nietsontziend af met de schande van hun verwaarlozing. De oersterke Beertje wordt door zijn ouders in een circus gedumpt, waar hij Oogje ontmoet – een hyperintelligent idiosyncratisch meisje met downsyndroom. Wat volgt is een spectaculaire en spannende road novel vol bizarre ontmoetingen.

- ‘Laverend tussen Boon, Tarantino, Welsh en Uilenspiegel’
- ‘Niemand is virtuozer in het neerzetten van pikzwarte personages en in het bedenken van beledigingen en krachttermen om hen te karakteriseren dan Peeters’
– *De Tijd*

Marnix Peeters (1965) woont en werkt in de Belgische Oostkantons. Hij was (rock)journalist en hij schrijft ook columns. Hij debuteerde met *De dag dat we Andy zijn arm afzaagden*. Dit is zijn tiende roman.

